

Lene Kaaberbøl

TINA OG HANDSOME JOY

– den anden bog om
Tina og hestene

★ ★
Alvilda
★

TINA OG HANDSOME JOY

Copyright © 2015 Lene Kaaberbøl og Forlaget Alvilda, København

Udgivet efter overenskomst med Lars Ringhof Agency, København

Omslagsillustrationer og vignetter: Tommy Kinnerup

Grafisk tilrettelægning: Carsten Søndergaard og Pamperin & Bech

Bogen er sat med Indigo Antiqua Pro

3. udgave, 1. oplag

Trykt 2015 i Danmark

ISBN 978-87-7105-957-1

www.alvilda.dk

1

Klokken var kun syv. Det var forår. Solen skinnede ind ad vinduet i Tinas lille værelse. Tina stod foran vinduet og kiggede ud på forårshimlen med et lykkeligt smil om munden. I dag skulle det ske. Hun skulle ride sin hest.

Hun stod og tænkte tilbage på de mange måneders slid, der lå bag hende nu. Det hele var begyndt første juledag ... dengang hun var redet en tur på Handsome Joy i den tilsnede skov. Pludselig lå et spring foran dem, og selv om stien var dækket af sne, var Tina faldet for fristelsen. Handsome Joy var jo så springglad, og hvad kunne der ske ved et enkelt lille spring?

Men det gik galt.

Handsome Joy styrtede på den glatte sti, fik benet i klemme i forhindringen og beskadigede en sene. Han var så slemt tilredt, at kun en langvarig og kostbar dyrlægebehandling gav ham en chance for at blive rask.

Alt havde været så usikkert. Dyrlægen turde ikke love, at han nogensinde ville kunne bruges som ridehest igen. Dengang hørte Handsome Joy til på Egholmen, hvor Tinas veninde Charlotte boede. Charlottes far havde ikke haft råd til at satse så mange penge på så skrøbelig en chance, og han så ikke anden udvej end at lade hesten aflive. Og så var det, at Tina havde købt Handsome Joy. Hun kunne ikke bære, at han skulle dø, fordi hun havde begået en fejl. Og heldigvis havde hun haft en del penge tilovers dengang fra salget af unghesten Sunny. Ham havde hun været nødt til at sælge fordi ... nej, Sunny ville hun ikke tænke på nu.

I dag ville hun være glad. I mange måneder havde hun slidt og slæbt for at kunne betale dyrlægeregningerne. Hver en klink, hun havde tjent ved sit arbejde som staldhjælp på rideskolen, var gået til Handsome Joys behandling. Alligevel havde det i lang tid set ud, som om det hele var forgæves. Indtil i går. Når hun lukkede øjnene, kunne hun stadig se ham stå der på bakketoppen, stolt og sejrbevidst, efter at han havde galopperet frit rundt i folden uden den mindste halten. Og samme eftermiddag havde dyrlægen ønsket hende til lykke og sagt, at hun nu kunne ride Handsome Joy, hvad dag det skulle være.

Med et lille forventningsfuldt gys vendte Tina sig fra vinduet. Hun gik hen til spejlet og begyndte

at børste sit lange, mørke hår. Hun smilede ad sit spejlbillede, og den anden Tina i spejlet smilede igen. Omhyggeligt redte hun håret stramt tilbage i en hestehale. Hun måtte nok være forberedt på lidt af hvert i dag, for Handsome Joy var fuld af indestængt længsel efter at bevæge sig. Det gik ikke an at få håret i øjnene på det forkerte tidspunkt. Hun måtte nok også hellere tage handsker på. Et øjeblik overvejede hun at ringe efter Sanne, men hun ombestemte sig. Hun ville gerne være alene med sin hest den første gang.

Rideskolens heste vrinskede, da de hørte hende stille cyklen uden for stalden. Hun gik ind og begyndte at fodre dem alle sammen. Så gik hun i gang med at strigle Handsome Joy. Hun syntes ikke, at hun kunne holde ud at vente med at ride, til hun havde striglet alle de andre også, det kunne hun jo gøre bagefter. Omhyggeligt rensede hun Handsome Joy for hvert halmstrå, der havde forvildet sig ind i hans stålgrå hale. Så kom turen til hovene. Han fægtede lidt med det dårlige forben, han brød sig stadig ikke om, at hun tog på det, men det lykkedes hende alligevel at få hoven rensset. Så hentede hun det nypudsede hovedtøj. Handsome Joy blev helt ophidset, da hun gav ham sadlen på, for det var jo ensbetydende med at komme ud at ride! Han gjorde endda krumspring, da hun spændte gjorden. Det havde han aldrig gjort

før. Tina tog ridehelmen på og trak ham ud. Hun var nærmest forberedt på hvad som helst, da hun satte foden i stigbøjlen, men alligevel ikke dette! I samme øjeblik Handsome Joy mærkede hendes vægt i sadlen, satte han af i et kæmpe bukkespring, der kastede Tina forover. Så, i et hæsblæsende tempo, rejste han sig i en tre-fire små jagende stejlebevægelser, gik et par skridt på stive ben og for af sted i galop. Han fejede op ad grusvejen mod ridehuset med ørerne fladt ned ad nakken og halsen strakt ud. Tina klamrede sig til halsen og undgik ved en slags mirakel at falde af. Så kæmpede hun sig tilbage i sadlen og tog tøjlerne. Hun savede vallakken i munden, men det var som at standse et frembrusende lokomotiv med de bare hænder. Han stoppede ikke op, før han nåede helt op til ridehuset. Her nægtede han til gengæld at gå ind gennem porten. Han stejlede, rejste sig helt op på bagbenene, så højt, at Tina var bange for, at han skulle gå bagover. Hun hoppede af.

“Rolig, ven, rolig,” mumlede hun og forsøgte at trække ham gennem porten. Han slog næsen i vejret og satte sig næsten på haserne i stædighed og nervøsitet. Hun pressede ham ikke, blev blot ved med at mumle til ham, hun lagde ikke mærke til, hvad hun sagde, men ordene var også uden betydning. Lidt efter lidt kunne hun se, hvordan Handsome Joy reagerede på tonefaldet og blev roligere. Han holdt

op med at stå og flytte på benene som en kat på et varmt bliktag. Han sænkede hovedet og så på hende. Hun klappede ham på halsen. Skridt for skridt fik hun ham overtalt til at gå helt hen til porten, og da han endelig vovede sig ind i ridehallen, var det i et gigantisk tigerspring, der nær havde revet tøjlerne ud af hænderne på Tina.

Det var et stort problem at komme i sadlen igen. Handsome Joy stegede væk fra hende, hver gang hun prøvede at få tåen i bøjlens. Hun ønskede, hun alligevel havde taget Sanne med. Endelig så hun sit snit til at få foden i bøjlens, og i et snuptag var hun i sadlen. Hun havde redet længe nok på Mylord til at have fået øvelsen i at komme i sadlen i en fart, for rideskolens hingst gav heller ikke mange chancer fra sig. Handsome Joy forsøgte igen at bukke hende af, men Tina fik ham fremad med et bestemt rap på halsen. Men hvad var der blevet af unghesten med de lange, bløde bevægelser? Den hest, hun sad på nu, styrtede af sted med stiv ryg og spændt hals, så han var næsten umulig at sidde på. Han småstejede og stegede, når hun holdt ham an, og inden der var gået et kvarter, var Tina komplet udmattet. Hun svedte, hendes armmuskler gjorde ondt, og der var optræk til krampe i det ene lår. Handskerne gled på tøjlerne, fordi begge dele var våde af sved. Hun forsøgte at trække den ene handske af med tænderne.

Det var lige ved at koste en lufttur. Da Handsome Joy mærkede, at hun kun havde en hånd på tøjlen, slog han et slag ind mod midten og huggede hovedet nedefter, så brat, at tøjlen smuttede mellem fingrene på hende. Med hovedet mellem benene slog han en serie bukkespring. Det var kun med nød og næppe, at hun blev siddende og fik handsken af, så hun igen kunne få ordentligt fat på tøjlerne.

Hun følte det, som om hun snart ikke kunne mere. Hver muskel i hendes krop krævede at få lov at slappe af. Men hun måtte ikke give op, for så risikerede hun, at han opførte sig sådan, hver gang hun kom op på ham i fremtiden.

“Gå nu pænt,” mumlede hun. “Rolig, rolig!”

Og pludselig gav hesten efter, føjede sig og slappede af. Han rejste halsen og bøjede nakken og begyndte at gå på sin vante måde.

“Det var godt, Joy, det var godt. Sådan! Rolig nu, stille ...” ordene flød i en beroligende strøm fra Tinas mund. Endelig kunne hun slappe af i sine trætte muskler, og i nogen tid føltes det, som om hest og rytter var ét. Handsome Joy adlød den mindste bevægelse af tøjle eller schenkel. Han reagerede på den mindste forandring i vægtfordelingen. Lydigt lod han sig dirigere i volter og ottetaller i skridt og trav. Tina hoppede snart af, hun var for træt til at fortsætte, og det var Handsome Joy også. “Rid

forsigtigt,” havde dyrlægen sagt, men det havde hun ikke haft megen indflydelse på. Nu trængte både hun og hesten til at hvile sig. Tina var ikke rigtig klar over, om hun havde vundet en endelig sejr, eller om de skulle slås på samme måde, hver gang hun satte sig op på sin hest. Tvivlrådig begyndte hun at gnide den pjaskvåde skimmel tør. Hvad ville der ske i morgen?

2

I skolen om mandagen fortalte hun Sanne, hvordan det var gået, og Sanne lyttede opmærksomt. Lidt for opmærksomt, syntes deres engelsklærer.

“Hvis I ikke kan lade være med at sidde og snakke i timerne, må I flytte fra hinanden. Det kan ikke være meningen, at I skal genere undervisningen med private anliggender, dem har I frikvarteret til at drøfte i!”

Sanne fik resten af historien i frikvarteret, for ingen af dem havde lyst til at flytte.

Efter skoletid fulgtes de ud på rideskolen, og Tina sadlede Handsome Joy op. Hun var nervøs, da hun satte foden i stighbøjlen, men han eksploderede ikke under hende, sådan som han havde gjort dagen før. Han spjættede lidt med bagbenene, men det var ikke alvorligt ment. Da Tina begyndte at snakke beroligende med ham, vendte han ørerne bagud og lyttede. Han var ikke til at få til at skridte, han trippede og svansede op ad grusvejen, og da hun lagde

schenklerne til ham for at få ham til at tage længere skridt, slog han et ordentligt bukkespring. Men i det mindste gik han ind i ridehallen uden slagsmål denne gang.

Tina opgav at få ham til at skridte pænt og satte ham i trav. Efter et par omgange faldt han til ro og begyndte at gå pænt. Tina slappede også af, og det kunne hesten mærke med det samme. Han løstes op, bøjedede og gav efter, og Tina kunne nu ride ham uden besvær.

Sanne havde sat sig i en af de slidte havestole på tilskuerpladserne.

“Det går jo fint. Vil du ride med i timen i dag?”

“Måske bare et kvarters tid eller sådan. Hvis vi altså må for Jan.”

“Det må I da sikkert. Hvad skulle han have imod det?”

Sanne gik ned for at sadle op. Tina tog Handsome Joy ned i skridt igen. Hun red volter og ottetaller og vendte skråt igennem. Handsome Joy adlød hende helt nu. Hun kunne stole på ham. Han gik så roligt nu, at det var svært at tro, at han havde været så ophidset dagen i forvejen. Han svedte praktisk taget ikke, og hans skridt var lange og glidende igen. Nu kunne hun høre hovslag uden for hallen, og den første hest kom til syne i porten. Det var den sorte vallak Encriér, som sædvanligt med Sanne på ryggen.

Handsome Joy spidsede ører og vrinskede lidt, men virkede stadig ikke nervøs.

Jan lod Tina ride forrest, og det var hun godt tilfreds med. Handsome Joy gik støt og pænt, og først da de skulle galoppere, begyndte han at pruste og hugge i biddet, men han prøvede ikke på at stikke af med hende.

“Det går jo rigtig godt med ham,” sagde Jan. “Man skulle ikke tro, at han har været halt. Havde du problemer med ham i går?”

“Ikke særligt,” sagde Tina. Hun havde ikke lyst til at betro sig til Jan. Hun havde ikke rigtig tilgivet ham, at han havde smidt Sunny ud. Men hun var i godt humør. Handsome Joy havde ikke svigtet. Han havde opført sig pænt. Hun tog ham op og begyndte at skridte af. Han havde gjort det godt i dag, og nu skulle han have fred.

Ugerne gik. For hver dag blev Handsome Joy stærkere, men også roligere og mere medgørlig. Han faldt altid til ro, når Tina talte til ham. Og når han havde rendt det værste af sig, var han efterhånden lydigere end før ulykken. Tina begyndte så småt at tænke på at springe med ham igen.

En lørdag morgen fulgtes hun og Sanne ud på rideskolen. Hestene blev striglet ved fælles hjælp.

“Egentlig burde du have noget af min løn, så meget som du hjælper mig,” sagde Tina.

“Jamen, det får jeg jo på en måde også. Efter at du er begyndt at ride Handsome Joy, er det jo mig, der får lov at ride ekstra på rideskolehestene.”

“Rider du forresten med i dag?”

“Det havde jeg tænkt mig. Encriér var ikke ude i går, så jeg har en god undskyldning for at tage ham i dag!”

De sadlede op. Tina var spændt på, hvad Handsome Joy ville sige til forhindringerne. Det forekom næsten utænkeligt, at så stor en springglæde kunne forsvinde helt. Han ville måske tøve eller vægre første gang, men det skulle nok komme. Han stod nogenlunde stille, mens hun kom op, og gik lydigt op ad grusvejen og ind på springbanen. Ørerne kippede frem og tilbage, da han fik øje på springene, men han viste hverken tegn på frygt eller iver.

Hun varmede ham op i den ene ende af banen. Langsomt og omhyggeligt fik hun ham samlet. Da hun følte, at han var parat til at gøre, hvad hun forlangte af ham, red hun i trav hen mod nogle cavalettis. Han lod næsten ikke til at bemærke dem, men fortsatte i samme takt og tempo som hidtil. Da hun havde taget dem et par gange, fik hun Sanne og Encriér til at ride hen mod det mindste spring på banen. Hun og Handsome Joy fulgte efter i behørig afstand, så synet af den sorte hest foran kunne “trække” Handsome Joy med over. Hun kunne

mærke, hvordan Handsome Joys muskler spændtes ... hvordan han var opmærksom til det yderste. Nu var de kun et galopspring fra forhindringen. Tina lænede sig forover, hun var parat. SÅ! Men i et nu var det forbi. Handsome Joy hvirvlede rundt på bagbenene og slog et bukkespring, der sendte Tina i en bue ud over hovedet på ham. Hun krummede sig sammen til en kugle og slog sig ikke, og hun gav heller ikke slip på tøjlen. Hurtigt var hun oppe igen, fast besluttet på, at denne gang skulle han ikke få lov til at snyde hende.

“Vi prøver alene,” råbte hun til Sanne og red på forhindringen igen. Handsome Joy gik villigt frem. Det var, som om han stadig stolede på, at hun ikke ville have ham til at springe. Men da det gik op for ham, at hun mente det, tog pokker ved ham. Han rejste sig på bagbenene, højt, højt op, og selv ikke Tinas mest beslutsomme schenkeltryk kunne få ham ned og frem. Han forsøgte at dreje af, men hun holdt ham til forhindringen i et spinkelt håb om at få ham over alligevel. Så brast den sidste rest af hestens tålmodighed.

Han rejste sig endnu højere og strakte sig i sin fulde højde.

Han forsøgte ikke længere at dreje sig, men prøvede kun på at komme af med den irriterende person, der sad på hans ryg. Men Tina klamrede sig til den grå

hals og blev hængende. Irriteret kastede Handsome Joy med hovedet og gav et sidste ryk med halsen. Og pludselig fik han overbalance. Tina forsøgte at springe af, men nåede det ikke helt. Handsome Joy faldt tungt ned på ryggen oven på hendes fod. Hun skreg af smerte, da hesten vred sig i forsøget på at komme på benene. Det ene forben havde viklet sig ind i tøjlen, og han kunne ikke komme op. Et øjeblik var det, som om han gennemlevede ulykken igen, og der gik panik i ham. Men Sanne var hoppet af Encriér nu og fik hurtigt tøjlen fri af hans ben. Han rullede rundt og var oppe. Ingen tog notits af ham. Sanne lå på knæ ved siden af Tina.

“Gør det ondt?”

“Lidt. Nej, temmelig meget. Jeg er ikke sikker på, jeg kan stå.”

“Prøv.”

“Giv mig en hånd.”

Ved Sannes hjælp kom Tina på benene. Hestene stod i et hjørne af folden, og der fik de lov at blive stående. Sanne hjalp Tina ned til stalden.

“Hjælp mig af med støvlen,” bad Tina.

“Det ser ikke godt ud. Din fod er helt blå! Tror du, den er brækket?”

“Nej, bare forvredet. Sanne, du siger ikke til nogen, hvordan det skete!”

“Du mener det med, at han gik bagover?”

“Ja. Vi siger bare, at jeg faldt af. Du må ikke sige det, lov mig det!”

Sanne tøvede. Var det ikke forkert? Måske kunne Tina komme til skade igen.

“Jeg ved ikke. Næste gang er det ikke sikkert, du slipper med en forstuvet fod!”

“Sanne!”

“O.k. Jeg lover det. Men hvad nu, hvis det sker igen?”

Tina svarede ikke. Hun spekulerede selv.